

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU

Posl.br. St-1258/2021

Stečajna sutkinja: Marijana Lukić Grbavac

YEOMAN d.o.o. u stečaju
Zagreb, Frankopanska 2A
OIB: 22724178086

PODNEŠAK

Stečajna upraviteljica očituje se na navode razlučnog vjerovnika u podnesku od dana 10. listopada 2024.

I. Stečajna upraviteljica protivi se navodima i prijedlozima razlučnog vjerovnika u cijelosti, idalje se protivi prijedlogu da se izvrši djelomična dioba „nespornog“ dijela razlučnom vjerovniku iz razloga što su isti suprotni interesima stečajnog postupka, idu na štetu stečajnom dužniku i oštećenju stečajne mase te protivno Stečajnom zakonu.

Naime, nije točan navod razlučnog vjerovnika da „stečajna upraviteljica i dalje uporno nastavlja sa odugovlačenjem isplate razlučnom vjerovniku“. Stečajna upraviteljica samo predlaže, a o prijedlogu odlučuje sud te nakon odluke nalaže Financijskog agenciji daljnje postupanje, pa stečajna upraviteljica niti odlučuje niti vrši isplatu razlučnom vjerovniku. Stoga zaista nije jasno zašto razlučni vjerovnik je neosnovano uporan u iskrivljavanju činjenica.

Stečajna upraviteljica posebno ističe da je od samog otvaranja stečajnog postupka, cijelo vrijeme trajanja postupka i danas postupa sukladno zakonu, savjesno i brižljivo.

Nakon provedenog postupka prodaje nekretnine na prvoj elektroničkoj dražbi, naslovni sud donio je dana 6. rujna 2022. Rješenje o dosudi, koje postalo pravomoćno 14. listopada 2022.

Stečajna upraviteljica je dana 29. studenog 2022. podnijela prijedlog za diobu kupovnine, a ročište za diobu kupovnine održano je tek 3. listopada 2024.

Činjenica je da protek vremena nije zanemariv i da upravo zbog toga jedino stečajni dužnik trpi ozbiljnu štetu. Razlučnog vjerovnika ionako čekaju novčana sredstva ostvarena prodajom nekretnine stečajnog dužnika koja mu pripadaju, stoga, osim što to nije sporno, ističe se da nema štete za razlučnog vjerovnika koji će taj iznos dobiti.

Stečajni dužnik ima obveze koje je dužan podmiriti, stoga protek vremena samo otežava i stavlja stečajnog dužnika u težu poziciju i veći rizik. Tim više, šteta za stečajnog dužnika, a time i neizvjesnost i nesigurnost, bit će veća ako bi sud prihvatio prijedlog razlučnog vjerovnika za djelomično namirenje, odnosno kada o prijedlogu ne bi odlučio u cijelosti. Kada bi se dijelio obračun troškova i isplaćivao „nesporni“ dio, stečajnom dužniku bi se onemogućilo podmirivanje drugih obveza koji su bili nužni kako bi se unovčila nekretnina stečajnog dužnika, a svi troškovi u ovom stečajnom postupku terete i namiruju se upravo iz te jedine (i unovčene) imovine stečajnog dužnika. Preostali dio koji razlučni vjerovnik osporava nikako ne može biti sporan jer se radilo o radnjama i obvezama koji su bili nužni za prodaju i unovčenje imovine. Ukoliko bi se djelomično odlučivalo, stečajni dužnik bi daljnjim protekom roka za odlučivanje o preostalom dijelu prijedloga za diobu bio u još težoj i čak bezizlaznoj situaciji pa se opravdano može postaviti pitanje bi li takva djelomična dioba bila zakonita i ispravna.

Stoga je pravilno, zakonito i oportuno odlučiti o prijedlogu za diobu kupovnine u cijelosti.

II. U pogledu obračuna PDV-a, stečajna upraviteljica se neće posebno osvrnati, jer su se o tome detaljno i argumentirano prije očitovali i stečajni dužnik i razlučni vjerovnik, pa se odluka o tome prepušta sudu.

Naime, prijedlog stečajne upraviteljice izrađen je sukladno relevantnim propisima, posebno imajući u vidu da se radi o jasnim i nespornim činjenicama, a to je, između ostalog, da se radi o nekretnini u roh bau izvedbi, što nije sporno, te da se postupak i prodaja nekretnine odvijala u sklopu stečajnog postupka, pred stečajnim sudom, te stečajni postupak nije postao ovršni postupak unatoč tome što se u postupku prodaje elektroničkom javnom dražbom primjenjuju samo neka i to na odgovarajući način pravila Ovršnog zakona.

III. Zaista nije jasno zašto razlučni vjerovnik neutemeljeno i van okvira profesionalnog ponašanja blati stečajnu upraviteljicu navodom „razlučni vjerovnik na konstruktivan način, pokušavajući umanjiti razmjere štete koji se za njega nastavljaju ovakvim ponašanjem stečajne upraviteljice“. Dakle, iz navedenog citata, ali i tona podneska razlučnog vjerovnika, proizlazi da razlučni vjerovnik govori o nekakvoj navodnoj šteti koja je kao valjda nastala i nastavlja se ponašanjem stečajne upraviteljice. Prije svega, zaista je maliciozno okrivljavanje stečajne upraviteljice za nešto čega nema na strani razlučnog vjerovnika, a kako to isti tvrdi.

Kako je već navedeno i poznato, čim je rješenje o dosudi postalo pravomoćno, stečajna upraviteljica je podnijela prijedlog za diobu. Zbog proteka vremena, tek je skoro nakon dvije godine održano ročište za diobu kupovnine.

Za razlučnog vjerovnika nema štete i nije mu nikakva šteta nastala.

Da bi govorili o navodnoj šteti, onda bi istu trebalo i na pravilan način definirati, a ne stvarati zabluđu, ali i svojevrsni pritisak pred naslovnim sudom.

Naime, šteta ponajprije treba nastati, mora biti konkretna i mora nastati određenom štetnom radnjom. Dakle, štete u ovom postupku nema niti postoji kakva radnja stečajne upraviteljice koja bi se možda mogla smatrati štetnom za razlučnog vjerovnika.

Stečajna upraviteljica od dana otvaranja stečajnog postupka pa sve nadalje postupala sukladno Stečajnom zakonu te niti je napravila kakvu štetu niti kakva šteta postoji niti se ista nastavlja za razlučnog vjerovnika.

Dapače, stečajna upraviteljica ističe da bi inzistiranjem razlučnog vjerovnika na djelomičnoj diobi moglo doći do veće štete i to isključivo za stečajnog dužnika za kojeg je već nastala šteta, i to ne krivnjom stečajne upraviteljice. Ponovo se ponavlja kako je stečajni dužnik onemogućen podmiriti obveze i troškove koji se samo gomilaju protekom vremena.

IV. Stečajna upraviteljica očituje se na podnesak razlučnog vjerovnika od dana 26. rujna 2024. u pogledu prigovora prijedlogu diobe kupovnine koji se odnosi na predloženu visinu nagrade stečajnog upravitelja za rad u ovom predmetu, kao i na priloge koje je razlučni vjerovnik dostavio uz predmetni podnesak.

Stečajna upraviteljica skreće pozornost na činjenicu da je Sud EU donio presudu koja se može pronaći na poveznici:

<https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?jsessionid=914C14D246E74A2ECAB60F65B9FE498E?text=&docid=288142&pageIndex=0&doclang=HR&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=2220817>

koja je bitna i koja bi se trebala uzeti u obzir prilikom razmatranja predmetnog prigovora i podnesenih priloga. Naime, razlučni vjerovnik poziva se na mišljenje sjednice VTSRH, Odjela trgovačkih i ostalih sporova, kao i na presude VTSRH i VSRH, koji se pozivaju upravo na mišljenje sa sjednica odjela VTSRH.

Izneseni prigovori razlučnog vjerovnika i prilogi na koje se isti poziva nisu relevantni.

Presudom Suda EU odlučeno je kako pravni mehanizmi, između ostalog, da sjednice drugostupanjskih, Visokih i Vrhovnog suda imaju ovlast prisiliti vijeće na prihvaćanje njihovog pravnog shvaćanja, odnosno, da sudsko vijeće koje je prethodno donijelo odluku u predmetu izmijeni njezin sadržaj u skladu s odlukom sjednice sudskog odjela, nisu u skladu s pravom EU. Ispravno je takvo stajalište jer se mišljenjima sa sjednica odjela i kasnijim odlukama koji se temelje na tim mišljenjima izravno utječe na neovisnost sudaca, nameće se određena praksa koja nije primjenjiva u svim situacijama i onemogućava suca u slobodnom, stručnom, i neovisnom razmatranju predmeta, ali dovodi i do nepravednih, čak i nezakonitih odluka. Svaki predmet je zaseban i treba ga zasebno i promatrati i od slučaja do slučaja donositi odluke, pa tako i u pogledu nagrade stečajnim upraviteljima, upravo iz razloga što nijedan stečajni predmet nije isti i okolnosti nisu iste.

Nagradu stečajnim upraviteljima određuje Stečajni zakon i Uredba o kriterijima i načinu obračuna i plaćanja nagrade stečajnim upraviteljima.

Uzimajući u obzir uredno izvršavanje obveza stečajne upraviteljice, u razumnim rokovima podnošenje određenih podnesaka, prijedloga, izvješća, obavljanje potrebnih radnji u ovom postupku, a posebno iznimnu aktivnost stečajne upraviteljice tijekom postupka prodaje nekretnine stečajnog dužnika, te visinu unovčene imovine, opravdan je prijedlog za nagradu u predloženoj visini. Naime, stečajna upraviteljica je kroz duži period bila izuzetno aktivirana, brinula o nekretnini, redovno je obilazila, u više navrata čistila obraslu travu, kako bi olakšala pristup nekretnini, svaki tjedan organizirala razgledavanje svim zainteresiranim, a nakon što je FINA objavila prodaju svaki tjedan po nekoliko dana po cijele dane bi organizirala razglede i bila stalno prisutna na nekretnini koja je bila predmet prodaje, bila dostupna na svaki poziv i svaki upit u pogledu prodaje. Unatoč tome što se nekretnina nalazila na atraktivnoj lokaciji, nekretnina je imala mane i sam je pristup nekretnini bio otežan i za potencijalnog kupca otežavajući, stoga je stečajna upraviteljica uspješnom angažiranošću postigla da se nekretnina ipak uspije prodati na prvoj dražbi kako bi se razlučni vjerovnik mogao namiriti u što većem iznosu.

Osporavanjem visine predložene nagrade stečajnoj upraviteljici od strane razlučnog vjerovnika moglo bi se smatrati opskurnim ponašanjem iz razloga što bi time pokušavao vršiti pritisak, ali i svojevrstu ucjenu stečajnoj upraviteljici po principu „ti ne daš meni, ne dam ni ja tebi.“ Samo što razlučni vjerovnik pritom zanemaruje relevantne odredbe koje se odnose kako na obračun PDV-a tako i na predloženu nagradu stečajnom upravitelju.

Stoga, s obzirom na gornje, prigovori razlučnog vjerovnika koji se odnose na prijedlog nagrade stečajnoj upraviteljici su neutemeljeni i suprotni Stečajnom zakonu.

V. S obzirom na sve gornje navedeno, stečajna upraviteljica ostaje kod prijedloga za diobu od 4. listopada 2024. i predlaže da naslovni Sud u cijelosti odluči o prijedlogu i donese cjelovito rješenje o diobi.

Zagreb, 21. listopada 2024.

stečajna upraviteljica
Ines Jukić, mag.iur